СЁННЯ — ДЗЕНЬ САВЕЦКАЙ КАНСТЫТУЦЫІ!

Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

Орган парткома, рэктарата, мясцкома, камітэта ЛКСМБ і прафкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна

№ 39 (389) | Субота, 5 снежня 1959 года. | Цана 10 кап.

Латышы прыехалі ў Мінск...

Нядаўна ў госці да студэнтаў універсітэта прыехалі ўдзельнікі змешанага хору Латышскага дзяржаўнага універсітэта імя Пятра Стучкі. Латышы пазнаёміліся з жыццём нашых студэнтаў, славутасцямі беларускай сталіцы.

— Прыемна хадзіць па шырокіх вуліцах. Адчуваецца нейкая свежасць і раздолле. Мінск — новы горад,— сказаў латышскі студэнт Дайніс Берзінь.

Госці наведалі Дзяржаўны мастацкі музей, дзе агледзелі творы беларускіх мастакоў.

Вечарам актавую залу інстытута народнай гаспадаркі імя Куйбышава запоўнілі студэнты універсітэта. Тут адбылося выступленне змешанага хору ЛДУ імя П. Стучкі.

Гэты калектыў хутка будзе святкаваць сваё саракагоддзе. У ім удзельнічае больш як 90 студэнтаў, аспірантаў і выкладчыкаў. Дырыжыруе хорам Лаўрэат Дзяржаўнай прэміі Латвійскай ССР Даўмант Гайліс. Характэрнай рысай харавога майстэрства латышскіх студэнтаў з'яўляецца вялікая напеўнасць і меладычнасць, тонкае і выразнае гучанне. Перавага закрытых гукаў, пры чыстым іх утварэнні, надае вялікую пачуццёвасць.

Рэпертуар хору вельмі вялікі і разнастайны. Мінорна гучыць песня латышскага кампазітара Дарзеня «Зломаныя сосны» на словы Яна Райніса. Чыста і з вялікай таленавітасцю выконвае хор твор Брамса «У начной цішыні». Арыгінальна гучыць у выкананні хору латышская народная песня «Спявайце, дзяўчаты, вечарам». У ёй бойкі тэмп. Аднак гэта не перашкаджае другім галасам уваскрэшаць нейкую задумёнасць, якая звычайна навяваецца, калі на зямлю апускаецца мірны, спакойны вечар.

Значнае месца ў рэпертуары хору займае нацыянальная тэматыка. Аднак не з меншым поспехам хор выконвае лепшыя здабыткі песеннага мастацтва іншых народаў. Вось спяваецца руская народная песня «У зары ды ў зораньк»», грузінская—«У садзе». З вялікім пачуццём выконваецца італьянская народная песня «Развітанне». Латышскія харысты змаглі перадаць нацыянальны каларыт у беларускай народнай песні «Бульба». Нездарма ж па просьбе слухачоў ім прышлося выконваць яе двойчы.

За паспяховае выступленне ад калектыва Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна хору латышскіх студэнтаў былі ўручаны падарункі. Латышы падарылі нашым студэнтам на ўспамін аб гэтай сустрэчы альбом з відамі горада Рыгі і запрасілі хор Беларускага універсітэта да сябе ў госці.

В. КАПЦІЛОВІЧ.

...А мінчане — у Вільнюс

З кожным годам мацнеюць сяброўскія сувязі паміж студэнтамі і вучонымі Беларускага і Вільнюскага універсітэтаў.

Днямі дэлегацыя нашага універсітэта выехала ў Вільнюс на святкаванне 380-годдзя Вільнюскага дзяржаўнага універсітэта. У складзе дэлегацыі—выкладчыкі, камсамольскія актывісты, студэнты. Нашы прадстаўнікі прымуць удзел ва ўрачыстасцях, прысвечаных святкаванню слаўнага юбілею.

ДЭПУТАТЫ ДАПАМАГЛІ

На гэты раз студэнты, якія жывуць у інтэрнаце № 1, сабраліся ў ленпакоі, каб сустрэцца са сваімі пасланцамі ў кіруючыя савецкія органы. Сюды прыйшлі дэпутат гарсавета тав. Філінава і дэпутат Кастрычніцкага райсавета горада Мінска тав. Сулома. Яны расказалі аб сваей працы, як выконваюць наказ выбаршчыкаў, далі адказы на шматлікія пытанні прысутных.

Студэнт філфака Старавойтаў папрасіў дэпутатаў пасадзейнічаць, каб аўтамат-закусачную, што знаходзіцца непадалёку ад інтэрната, адкрывалі раней. Тады студэнты мелі б магчымасць перад заняткамі ў ёй харчавацца. Прайшло некалькі дзён, і дэпутаты выканалі гэтую просьбу—закусачная цяпер адкрываецца ў 7 гадзін раніцы.

Ц. СЦІПЛОВІЧ

ЗМЯСТОЎНЫ ДАКЛАД

Гэтымі днямі адбылося пасяджэнне гуртка рускай савецкай літаратуры, якім кіруе кандыдат філалагічных навук Багалюбава. З дакладам на тэму «Партрэт Леніна ў нарысе А. М. Горкага «У. І. Ленін» выступіла студэнтка 5-га курса аддзялення рускай мовы і літаратуры Людміла Дайнека. У дакладзе Дайнека прывяла многа прыкладаў з работы вялікага пісьменніка над нарысам, а таксама ўспаміны артыста Шчукіна аб тым, як яму дапамог нарыс у падрыхтоўцы ролі У. І. Леніна. Усё гэта зрабіла даклад вельмі цікавым і змястоўным.

Пасля са сваімі заўвагамі выступілі іншыя члены гуртка.

М. ШЫМАНСКІ.

...Бо дружба наша перашкод не мае на ўсім шляху ад Мінска да Карпат

Да пяці гадзін раніцы хадзіў па студэнцкім інтэрнаце юнак. Вочы яго гарэлі натхненнем, вусны шапталі словы, складаючы стройныя паэтычныя радкі...

У той жа дзень у перапоўненай зале універсітэта Анатоль Дабранскі, гэты страсны юнак з Чарнавіц, крыху хвалюючыся чытаў:

«Не можу я не славити життя
За те, що маю долю світлу,
гожу.
Таке у мене, друзі, відчуття,
Неначе років п'ять по Мінську
ходжу...».

На гэтым вечары не было ўрачыстых афіцыйных прамоў. Прысутныя гаварылі мовай дружбы—мовай вершаў і песень.

І зусім невыпадкова прышоў на вечар украінскіх і беларускіх студэнтаў паэт Адам Русак. Хіба не для гэтай слаўнай пяўрымслівай моладзі складзены яго песні? Сёння іх спявалі разам з беларускімі сябрамі украінскія студэнты.

Адам Русак прачытаў і свае новыя вершы. А калі ў прыціхшай зале прагучалі простыя, прасякнутыя братняй любоўю словы верша Пятра Прыходзькі «Украіне», бурныя воплескі заглушылі голас паэта. І тры кеклічныя, пастаўленыя Анатолем Дабранскім ў запісной кніжцы супраць назвы верша, былі зразумелы для яго суседа—беларускага студэнта.

А калі за трыбуну выйшаў малады паэт, выпускнік універсітэта, Юрась Свірка і сціпла сказаў аб сабе, што госці могуць не ведаць яго вершаў, услед узняўся Анатоль Дабранскі. Побач са сваімі перакладамі Янкі Купалы, Максіма Танка ён прачытаў на украінскай мове адзін з вершаў Свіркі.

Многа натхнёных, гарачых слоў было сказана на вечары. Свае новыя вершы прачыталі маладыя паэты Іван Калеснік, Алег Лойка, Уладзімір Паўлаў, Іван Пехцераў. Чыталі іх і У. Верамейчык, У. Карызна, У. Мархель і А. Кузняцоў.

Вечар дружбы быў адначасова і вечарам паэзіі. Яна гучэла і пасля—у асобных гуртках моладзі. А ўсё той жа Анатоль Дабранскі, акружаны новымі сябрамі, усхвалявана чытаў:

«Ваш край мені, як сину,
дорогий.
Нехай згасае ватра вечорова!
В моему серці мінські береги
І образ друга Вовкі Гончарова».

А побач усхваляваны гэты новы сябра — студэнт-чацвёртакурснік Уладзімір Ганчароў...

А колькі іх, новых сяброў, з'явілася за тыя пяць дзён, што гасцілі ў нас студэнты Чарнавіцкага універсітэта! За гэты час распухлі кішэнныя блакноты украінскіх хлопцаў і дзяўчат. Побач з каротканькімі запісамі ў час экскурсій у музеі, тэатры і па гістарычных мясцінах нашай сталіцы засталіся ў іх напісаныя рукою сяброў шматлікія адрасы—сведкі непарыўнай і моцнай дружбы, той дружбы, аб якой Анатоль Дабранскі пісаў, што яна не мае межаў «на ўсім шляху ад Мінска да Карпат».

І. ХАДАНОВІЧ.

ПАЛЕПШЫЦЬ ЛЕКЦЫЙНУЮ ПРАПАГАНДУ

У мабілізацыі актыўнасці мас на выкананне грандыёзных планаў камуністычнага будаўніцтва вялікая роля належыць лекцыйнай прапагандзе, якая праводзіцца членамі Таварыства па распаўсюджанню палітычных і навуковых ведаў. Сярод работнікаў універсітэта ёсць нямала лектараў, якія часта выступаюць перад працоўнымі з лекцыямі на самыя розныя тэмы. Да іх адносяцца тт. Ф. М. Нечай, В. Т Петрыкаў, С. А. Пахута і іншыя. У бягучым годзе работнікамі універсітэта па пуцёўках гарадскога аддзела Таварыства было прачытана больш 200 лекцый. Многа лекцый арганізоўвалася на падшэфных прадпрыемствах: на заводзе імя Варашылава, у вайсковых часцях, у калгасе «Камінтэрн».

Аднак прафесарска-выкладчыцкі склад універсітэта яшчэ слаба выкарыстоўваецца ў лекцыйнай рабоце. Як адзначыў у сваім рашэнні Пленум Мінскага ГК КПБ у лістападзе гэтага года універсітэцкая група Таварыства па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў (старшыня прафесар Г. Г. Вінберг, сакратар М. А Майракаў) працуе дрэнна. Кваліфікаваныя лектары універсітэта недастаткова прыцягваюцца да прапаганды гістарычных рашэнняў XXI з'езду КПСС, чэрвенскага Пленума ЦК, вынікаў паездкі тав. М. С. Хрушчова ў ЗША. Слаба прапагандуюцца сярод працоўных глыбокія і вёскі прыродазнаўча-навуковыя веды. Такія лектары, як тт. Грышановіч, Халімановіч, Кляўчэня, Фішар, Меркушаў, Семярыхін, Якушка і іншыя ў бягучым годзе не прачыталі ніводнай лекцыі.

Партыйныя арганізацыі не павінны мірыцца з тым, што вельмі многія навуковыя работнікі дагэтуль не з'яўляюцца членамі Таварыства. З працуючых ва універсітэце 326 прафесараў і выкладчыкаў у Таварыстве лічыцца нямногім больш ста чалавек.

26 лістапада 1959 года партком універсітэта разгледзеў пытанне аб рабоце групы Таварыства і прыняў пастанову, якая праглгледжвае шэраг мер, накіраваных на ажыўленне лекцыйный работы і ўзмацненне партыйнага кіраўніцтва ёю. Выконваючы гэтую пастанову, партыйныя бюро факультэтаў павінны карэнным чынам перабудаваць сваё кіраўніцтва лекцыйнай прапагандай. Перш за ўсё неабходна прыняць усе меры для ўцягнення ў члены Таварыства ўсіх штатных навуковых работнікаў універсітэта.

Планамі чытання лекцый у 1960 годзе патрэбна прадугледзіць больш шырокую прапаганду ў масах марксісцка-ленінскай тэорыі, гістарычных рашэнняў XXI з'езду КПСС, міралюбівай знешняй палітыкі СССР. Работнікі прыродазнаўчых факультэтаў павінны распрацаваць новыя тэмы лекцый для чытання на прамысловых прадпрыемствах і ў калгасах.

Партыйныя арганізацыі павінны больш шырока выкарыстоўваць у лекцыйнай рабоце студэнтаў старэйшых курсаў, асабліва для выступленняў у сельскай мясцовасці ў перыяд прадстаячых зімовых канікул.

Ва ўмовах універсітэта ёсць усе магчымасці, каб сіламі групы падрыхтоўваць новыя лекцыі, рэцэнзаваць іх, аказваць дапамогу маладым лектарам. Толькі пры пастаянай увазе да работы членаў універсітэцкай групы Таварыства па распаўсюджанню палітычных і навуковых ведаў з боку факультэцкіх партарганізацый калектыў навуковых работнікаў БДУ зможа выканаць свой абавязак і заняць ганаровае месца ў разгортванні лекцыйнай прапаганды ў горадзе і рэспубліцы.

Пачынаем абмяркоўваць артыкул: «А вы ведаеце, якімі будуць людзі будучага?»

А з ім у камунізм мы можам крочыць?

Артыкул Жаны Юшкевіч прачытаў з цікавасцю, але застаўся не задаволены ім. Жана лунае ў аблаках, занадта адарвала яна свае разважанні ад жыцця і, здаецца, не з таго боку пачала сваю размову. Мы ўсе больш-менш уяўляем сабе, якімі будуць людзі будучага, уяўляем іх духоўнае аблічча, а як і ў якія адзенні яны будуць апранацца—гэта ўжо дробязі (дарэчы, рабаўладальнікі Грэцыі і Рыма таксама насілі «лёгкія і прыгожыя адзенні»). Мне здаецца, было б больш мэтазгодным пагаварыць аб маралі нашага сучасніка, аб тым, што з яе нам трэба пакінуць за бартом і з чым мы можам смела крочыць у камунізм. Хачу расказаць адзін выпадак.

Я даволі доўгі час сябраваў з адным са студэнтаў нашага універсітэта Барысам М. Здольны, эрудыраваны юнак любіў і разумеў музыку, захапляўся жывапісам, нядрэнна маляваў сам. І займаўся Барыс толькі на выдатна Адно ў ім было незразумелым для мяне. Барыс не прызнаваў кахання, кпіў з кожнага, хто ўздыхаў па дзяўчыне, не верыў, што можна сябраваць з імі.

— Э-э,—іранічна кідаў ён, — у кожнага такога, з дазволу сказаць, «сяброўства» адна падаплёка — ці ён яе прагне, ці яна яго...

Барыс—хлопец прыгожы. І не адна дзяўчына прыязна паглядвала на яго. Барыс ахвотна ішоў на выпадковыя лёгкія знаёмствы, пакідаў адных дзяўчат і зыходзіўся з іншымі. Але ні разу не паспрабаваў заляцацца да студэнтак з універсітэта. У яго быў нават такі дэвіз: «Нам трэба там, дзе нас не ведаюць». І сапраўды, знаёмячыся, ён называў іншае імя і прозвішча, рэдка прызнаваўся, што сам студэнт, а калі і прызнаваўся, дык называў іншую ВНУ.

Быў час, калі здавалася, што каханне не абмінула і Барыса. Больш месяца ён ездзіў да Тоні, студэнткі інстытута замежных моў. Трэба аддаць ёй належнае: зграбная, з мілым тварыкам, вялікімі чыстымі вачыма. Усё часцей у бібліятэцы, і ў кінс, і на танцах я бачыў Барыса разам з Тоняй. Але вось аднойчы на вечары ў інстытуце народнай гаспадаркі ён пазнаёміўся з, так званай, «стыльнай» дзяўчынай, з прычоскай «хлопчык без мамы», нафарбаванай. Хутка яны знайшлі агульную мову, і Барыс пайшоў яе праводзіць. У інтэрнат вярнуўся пад раніцу.

Назаўтра, калі мы ішлі ў бібліятэку, я паспрабаваў па-сяброўску пагаварыць з Барысам.

— Слухай, — пачаў я, — ну, навошта табе патрэбна тая... ну, твая ўчарашняя. Хіба ж яна хоць напалавіну варта Тоні?

Барыс са здзіўленем паглядзеў на мяне.

— У цябе грошы ёсць?—нечакана запытаўся ён.

— Ну, ёсць.

— Да стыпендыі хваціць.

— Хваціць.

— Значыць, ёсць яшчэ сотні дзве, — рэзюмаваў Барыс. —Ну, а калі ты зараз знойдзеш 10 ці 25 рублёў, ты іх паднімеш ці не?

— Ну,.. паднімў...

— Ну вось..,—і Барыс з выглядам пераможцы пахлопаў мяне па плячы.

Такі цынізм абурыў мяне, і мы ў першы раз сур'ёзна пасварыліся.

І ў той жа час Барыс зусім нядрэнны чалавек. Ён добры таварыш, гатовы апошнім подзяліцца з сябрам. Ён двойчы ездзіў на цаліну і працаваў так, што любадарага! Я ўпэўнены, большасць паклоннікаў Бетховена і Баха палічыць за лепшае цешыць сябе іх музыкай тут, у Мінску, а Барыс паедзе па прызначэнню, куды б яго не паслалі. А калі часам узнімецца віхура, вайны, я ўпэўнены, што ўбачу Барыса ля ваенкамата ў чарзе першых дабраахвотнікаў...

Ну, а як вы думаеце, ён варты жыць пры камунізме?

Мікалай КЛІМАЎ.

Усё ідзе па кругу...

(ГУМАРЭСКА)

—А, студсавет, добры дзень!—Валодзя Чубак прыўзняўся з ложка.—На гэты раз не можам парадаваць вас ідэальнай чысцінёй.

— Не падрыхтаваліся, так сказаць, хоць з раніцы праглі накінуцца на ўборачны агрэгат,—адазваўся з другога кута староста пакою Міша Кочкін і кіўнуў галавой на венік, які стаяў тут жа, ля ложка.

— Прашу прабачэння,—ва ўнісон ім загаварыла Света Новікава,—але і раней у вас асаблівага бляску я не заўважала.

— Такая суровая проза жыцця,—кінуў Міхаіл.

Хлопцы засмяяліся.

— І ў чым наша трагедыя, Светачка,—прыклаўшы пальцы да ілба, разважаў ён.—Графік дзяжурства згубілі.

Міша развёў рукамі. Света глядзела на яго з непаразуменнем.

— Графіка няма — парадку няма,—зрабіўшы сумны твар, заключыў Валодзя.—Тыдзень не прыбіралі. А цяпер што рабіць? Хто першы асмеліцца ўварвацца ў залежы смецця. Герой патрэбен. Тытан. А ў нас чалавечкі, сама бачыш, якія,—і ён спыніў позірк на шчуплай фігуры Жэні Сакевіча.—Паспрабуй прымусіць вось яго прыбраць. Ён, зразумела, возьмецца. Вынясе тры-чатыры вядры смецця, а потым тыдзень на занятках не паявіцца—будзе здароўе ў парадак прыводзіць. А адказваць хто? Староста наш, Міхаіл Сямёнавіч, будзе, так?

—Эх, вы..,—не вытрымала Света.—Языкі ў вас працуюць выдатна. А вось «уборачны агрэгат» стаіць. Вы б лепш венічкам, венічкам...

— Што будзем глаголіць у адказ?—падыйшоўшы да Мішы на дыбачках, запытаўся Валодзя.

Міша моўчкі падняў правую нагу і апісаў ёю круг у паветры.

— Дазвольце растлумачыць? — бачачы збянтэжаны выгляд Светы, звярнуўся Валодзя да Кочкіна.

— Дазваляю,—кіўнуў Міша.

— Гэты мудры і лаканічны жэст, наважаная Света, азначае, што ўсё ідзе па кругу. Дакруціцца кола падзей да пэўнай кропкі—пачнём уборку. Правільна я гавару, арлы?!—звярнуўся ён да хлопцаў.

— Зусім правільна,—вырвалася з пяці глотак.

— Я, дарэчы, прыйшла да вас не парадкам у пакоі любавацца.., — пачала Света.

— Можа грошай пазычыць прынесла,—ветліва пацікавіўся Коля Бягуновіч.

— Не. Сёння па графіку Кочкін і Чубак мыюць падлогу на паверсе. Я зайшла папярэдзіць, што ваша чарга...

— Так хутка?—зрабіўшы кіслую грымасу, працягнуў Міша.

—Усё ідзе па кругу,—усміхнулася Света.—Анучы і швабры, паважаныя аратары, пад лесвіцай. Мыць, як належыць! Да пабачэння!

— Вось табе і на, значыць, кіно цю-цю,—уздыхнуў Валодзя, як толькі зачыніліся за Светай дзверы 45 пакоя.

— Не сумуй, добры молайца,—пагладзіў яго па галаве Міша.—Мастацтва патрабуе ахвяр. Памыем пасля кіно.

— А паспеем? Кіно ж а першай гадзіне ночы заканчваецца.

— Запраста, Вовачка, запраста,—загаварыў Міша.—Па-першае, мыць лепш—ніхто не швэндаецца, не перашкаджае. А, па-другое, — ён хітра падміргнуў таварышу,—прадукцыйнасць павялічыцца за лік... А, між іншым, пасля ўбачыш. А цяпер апранайся!

... А другой гадзіне ночы ў апусцеўшым калідоры з тазам анучамі і швабрамі паявіліся Міша і Валодзя.

— Заўтра на заняткі к васьмі..,—сказаў Валодзя і ва ўвесь рот пазяхнуў.

— Калі ты яшчэ раз пазяхнеш,—абапёршыся на шчотку, марудна загаварыў Міша,—я пашыю табе наморднік за ўласны кошт. Твая санлівая фізіяномія і так падрывае мае маральныя ўстоі.

Валодзя папрасіў прабачэння і, нагнуўшыся, пачаў згортваць дарожку.

— Ты што робіш?—запытаўся Міша.

— Як што?—здзівіўся Валодзя.—Дарожку ж трэба згарнуць.

— Дурань...,—прастагнаў Міша.—Ды зразумей ты, што без прымянення скарасных метадаў мы тут да раніцы корпацца будзем.

— Выкладай свае метады!

— Па-першае, пакінь дарожку ў пакоі. Ужо адну трэцюю частку падлогі мыць не трэба. Зразумеў? Па-другое, падлогу па абодва бакі дарожкі будзем мыць у тэмпе «бліц».

Міша хутка наматаў на швабру вялікую анучу, намачыў яе ў тазіку з вадой і, прыціснуўшы да дошак, паімчаўся ўздоўж калідора, пакідаючы за сабой мокрую паласу.

— А падмятаць!—залямантаваў услед яму Валодзя.—Падмесці ж хоць крыху трэба.

— Часу няма, часу,—на хаду крыкнуў Міша і, завярнуўшыся, панёсся ў другі бок. З 35 пакою высунуліся рыжыя касманы, і сонны голас запытаўся: «Ты што, Булатава пераскочыць хочыш?».

— Здымі акуляры, мілейшы. Ідзе ўборка паверха,—прабягаючы паўз дзверы, агрызнуўся Міша.

— Здорава, праўда?—запытаўся ён, падбегшы да Валодзі. — Вось што значыць тэхніка ва ўмелых руках. Нават пыласос «Ракета» выглядае нікчэмнай жалезкай у параўнанні з гэтай шваброй.

— Тэмп выдатны, але ж смецце застаецца. Глядзі, вунь акуркі і запалкі ў вадзе плаваюць, — плакаўся Валодзя.

— Кожны ў чымсьці плавае. Уперад, Вовачка! Вымыем новыя квадратныя метры падлогі! — усклікнуў Міша і, добра намачыўшы анучу, паімчаўся уперад. У процілеглы бок ірвануў Валодзя. Затым Міша выклікаў яго на спаборніцтва, і тэмп работы яшчэ ўзрос.

А раніцай Света выйшла з пакою, зірнула на падлогу і ахнула. Пратуберанцы высахшага бруду ўтварылі на ёй разнастайныя мудрагелістыя ўзоры. І, як адзіны ўспамін аб скарасным метадзе, па ўсёй падлозе чарнелі сляды Кочкіна і Чубака, якія зыходзіліся ля дакладна вызначанага круга на падлозе, дзе, відаць, стаяў тазік.

Калі ў 45-ы пакой увайшла Света, старшыня студкома і камендант інтэрната, Міша і Валодзя яшчэ спалі. А яшчэ праз 20 мінут з усіх сіл разнімаючы цяжкія павекі, яны зноў стаялі ля тазіка з вадой.

— Згортвай дарожку, я буду падмятаць,—буркнуў Міша.

— Усё ідзе па кругу,—уздыхнуў Валодзя.

А. РАДУЦКІ.

ВЫСТАЎКА ТВОРАЎ ЮБІЛЯРА

У бібліятэцы нашага універсітэта арганізавана кніжная выстаўка, прысвечаная 60-годдзю з дня нараджэння вядомага беларускага пісьменніка Міхася Лынькова. На стэндзе экспануюцца чатыры тамы яго славутай эпапеі «Векапомныя дні», зборнікі апавяданняў і творы ў перакладзе на рускую мову. Тут таксама выстаўлены манаграфіі, рэцэнзіі і артыкулы аб творчасці пісьменніка.

Такія ж выстаўкі наладжаны ў бібліятэцы юрыдычнага факультэта і кабінеце беларускай літаратуры.

В. ДЫМОЎСКІ.

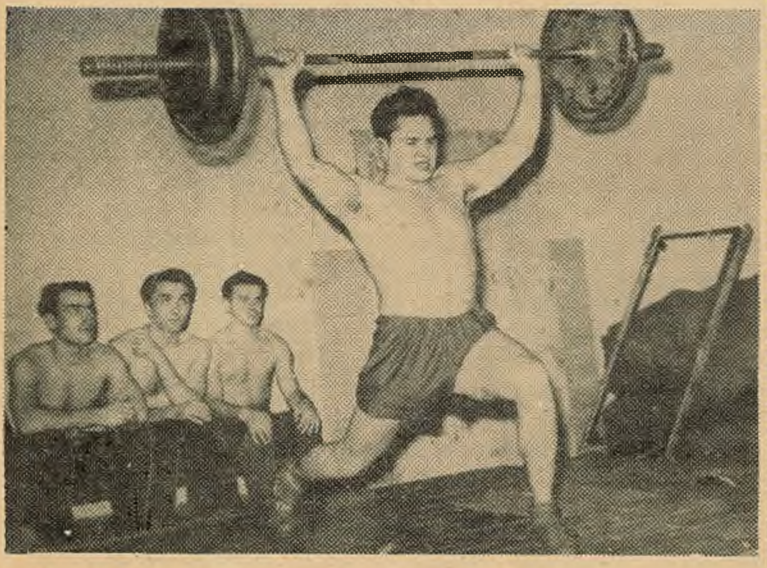

6 СНЕЖНЯ адбудзецца першынство універсітэта па цяжкай атлетыцы. Праходзяць апошнія трэніроўкі. Вынікі другога разраду паказвае студэнт IV курса юрыдычнага факультэта Валерый Павецьеў.

НА ЗДЫМКУ: Валерый Павецьеў штурхае штангу вагой у 90 кілаграм.

Набліжаецца сесія. З кожным днём усё менш свабодных месц застаецца ў чытальных залах, лабараторыях. Кожны імкнецца выканаць усе работы да сесіі.

НА ЗДЫМКУ: уважліва запісвае паказанні прыбора Людміла Іванькова, студэнтка III курса фізфака.

Фото А. ШРУБКА.

КОРАТКА

☆ Адбылося ўшанаванне дэкана біялагічнага факультэта, кандыдата біялагічных навук дацэнта Паўла Рыгоравіча Пятровіча ў сувязі з 50-годдзем з дня яго нараджэння і 30-годдзем грамадскай і навукова-педагагічнай дзейнасці. Выкладчыкі, студэнты і супрацоўнікі універсітэта выступілі з віншавальнымі прамовамі. Юбіляру былі ўручаны падарункі і прывітальныя адрасы.

☆ 13 студэнтаў нашага універсітэта з'яўляюцца членамі лектарскай групы Мінскага абкома ЛКСМБ. Нядаўна адбыўся семінар маладых прапагандыстаў вобласці. У ім удзельнічалі студэнты Зеляніцкі, Галайша, Старавойтаў і іншыя актыўныя лектары.

☆ На біялагічным факультэце адбылася навуковая канферэнцыя, прысвечаная стагоддзю з дня выхаду ў свет геніяльнай працы Ч. Дарвіна «Паходжанне відаў шляхам натуральнага адбору». На канферэнцыі з навуковымі дакладамі выступілі вучоныя-прыродазнаўцы і студэнты.

☆ На факультэтах адбыліся справаздачна-выбарчыя сходы камітэтаў ДТСААФ. Прыняты пастановы па паляпшэнню работы абаронных таварыстваў і выбраны новыя камітэты.

☆ У нашым клубе адбылася рэспубліканская нарада загадчыкаў спартыўных кафедраў навучальных устаноў, дзе разглядаліся пытанні новага праекта праграмы фізвыхавання ў ВНУ і зацверджанне календара спартыўна-масавых мерапрыемстваў на 1960 год. Прадстаўнік кафедры фізвыхавання нашага універсітэта тав. Я. Г. Маркаў выказаў шэраг заўваг і прапаноў па абмяркоўваемых пытаннях.

Рэдактар М. ЦІКОЦКІ.

Адрас рэдакцыі: Мінск, Універсітэцкі гарадок, біякорпус, 60; тэл. 2-07-19.

АТ 10838. Зак. 1828. **Друкарня выдавецтва БДУ імя У. І. Леніна** Тыраж 2000 экз.